

смущението си, направилъ всички усилия за да разсѣе тѣглата и опасенията му. Независимо отъ това дѣдо хаджи Серафимъ, познавайки много добръ дѣдо Никола Виранчевъ, който много пѣти нощувалъ и въ монастыря „Св. Никола“, му казалъ, че недопускалъ дѣдо Николи и другарьтъ му, добри българи и християни, нѣкого дори отъ другаритѣ си да издадатъ, а камо ли него и монастырскитѣ братя да замѣсели въ възстаническитѣ движения.

Успокоенъ до извѣстна степенъ, дѣдо хаджи Софроний продължилъ пѣтя си за Елена.

Въ Елена той отсѣдналъ въ метоха. Тамъ намѣрилъ събрата и задушевния си приятель, изповѣдника дѣдо духовникъ —